

عنوان مقاله:

بررسی نیازهای معلولان و توان یابان در طراحی و مناسب سازی محیط شهری به منظور تحقق حمل و نقل فراگیر

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس مهندسی حمل و نقل و ترافیک ایران (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

حمید قاسمی - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی عمران - راه و ترابری، مدیر عامل سازمان حم

هادی مدرس زاده رحمانپور - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی عمران - برنامه ریزی حمل و نقل، کارشناس ح

خلاصه مقاله:

شهر تنها یک سیستم کالبدی یا طبیعی نیست، بلکه بستر زندگی انسانهاست و بنابراین مکانی برای تحقق آرمان ها، بروز خلاقیت ها و جستجوی سعادت و رضایت آنان محسوب می شود، از این نظر طراحی محیط و معابر شهری می بایست فراتر از اهداف کالبدی و فنی به خواست های اجتماعی، فرهنگی و روانی شهروندان پاسخ گوید. لذا برنامه ریزی ها و طراحی ها باید با ویژگی جسمی تمامی شهروندان سازگار باشد. حمل و نقل فراگیر آن نوع از حمل و نقل است که در آن نیازهای کلیه شهروندان در نظر گرفته میشود لذا به جای آنکه معیار طراحی سیستم های حمل و نقل شهری تنها افراد متوسط جامعه باشند، می بایست افرادی را که دارای تحرک دستی کمتری هستند نیز در نظر گرفت. این معضل ممکن است ناشی از مشکلات اجتماعی باشد که افراد مسن، زنان و کودکان و یا کسانی که از معلولیت جسمی حرکتی، نقص در بینایی و شنوایی رنج می برند، نیازهایی دارند که در روش های معمول شهرسازی منظور نمی گردد. فرضیات در این روش ها عمدتاً بر اساس ارادی با بنیه جسمی و اجتماعی متوسط بنا می گردد، حال آنکه بیش از 20% افراد جامعه این شرط را دارا نمی باشند. تاکنون اقدامات مناسبی در سطح کشور جهت نیل به هدف برقراری عدالت درمیان اقشار مختلف جامعه صورت گرفته لیکن در عمل توجه اساسی به نیازها و مشکلات معلولان صورت نگرفته است. در این مقاله با ارائه تعریفی از حقوق عابران پیاده، به بررسی مشکلات کلی آنها خصوصاً در شهرهای بزرگ و همچنین مشکلات معلولان جسمی - حرکتی به عنوان بخشی از عابریان پیاده شهری پرداخته و در خاتمه پیشنهادهایی جهت کاهش این مشکلات ارائه گردیده است.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی، مناسب سازی محیط شهری، معلولیت، تسهیلان پیاده روی، حمل و نقل فراگیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/39759>

